

ЛН

ЛЮБОДОЛІЄ

ИЛИ

НОРГЕВМЪГОУНО

ОПИСАНІЄ.

ТОМ. 2

МАРТЪ 1846.

ЧИСЛО 15.

Испытайте писанія, въ нихже во свращете
животѣ вѣчный, и сокровище неизречаемое.

СМЕРНА.

въ Печатерницѣ И. Дамізімова.

1846.

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

LIBRO 1019

ЛЮБОСЛОВІЄ

ИЛИ

ПОВСѢМѢГАЧНО ОПИСАНІЄ

МАРТЪ, 1846]

[ЧИСТО 15.

СОВѢТОВАНІЯ ЗА МЛАДЪ ТЪРГОВЦЪ.

Помни че твое время е деньги (пары). Оный, кой може да придобые десять левовъ (грошере) на день, а замаювасе чѣва ондева или сѣди и препрокожда половинъ день на празданъ, и ако да не расточи (похарчи) повече отъ единъ грошъ въ това негово праздане и размаано разстоаніе, изгѣвѣва, обаче, шесть гроша; защото, освенъ единъ шо расточи, требѣва да тѣрпиме на счетъ и она 5, кои можеше да придобые.

Помни, че честь (ихтибаръ) е деньги. Ако остави заимодавецъ пары си въ мои рѣчь като преиде опредѣльное за плащанѣ время, харѣзѣва ми тѣхнѣй приходъ (Файда), сирѣчь прощава ми колькѣто можемъ да придобьемъ отъ тѣхъ до гдѣто ги имамъ на рѣка. Многѣ такѣи прощаванѣта и оставанѣта ставатъ на секого, кого иматъ въ честь (ихтибаръ) за негова довѣренность и за негова добръ порадокъ. И ако да са мали неща, собирагсе обаче най послѣ въ довольно число.

Помни, че деньги иматъ свойство да раждатъ. Оніа петъ грошере, шо са въ рѣчь единомѣ препродавецѣ, ставатъ шесть; тіа шесть, ставатъ семь и половинъ; тіа семь и половинъ, девать; и така слѣдственнѣ, што единъ петакъ (бешликъ) да се умножи на 5, и 5 на 20 и пр. Колькѣто повече имашъ, толькѣва повече ти раждатъ, и умножаватсе скорѣ и неощѣтительнѣ. Вой убива онаа кокошка шо мати яйца, убива современнѣ и толькѣва пилета, колькѣто цѣше да исчѣпи и роди. Кой утрепѣва единъ петакъ, утрепѣва и колькѣто той можеше да произведе и отдаде, — наистина, 20 и пр.

Помни, че тридесать дѣката на день праватъ тринадесать двастольника (дирекціи) во една година. За това малко количество и малочисло (кое неощѣтительнѣ може да се изгѣвѣза ката день или небрежителнѣ, или во иждивеніа (харчобе) неостроительнѣ) може единъ благораздѣннѣй мѣжъ и честнѣй, безъ никакво друго порѣчителство (кефилъкъ) но самъ отъ себеси, да има во своаси власть, и да употребѣва сто двастольника (талары дирекціи). Я единъ толкавъ капиталъ (главнаа сѣмма, серміа), въ рѣчь единомѣ достойнѣ и трудолюбивомѣ торжннкѣ (търговцѣ), оставѣа доволенъ придобытокъ.

Помни, че добръй платецъ има какъ свойси чѣждѣй кашелекъ (кесіа). Кой плаща свои си должности чиннѣ и точнѣ во опредѣленное время, намѣрѣва свои си пріатели секога усерднѣ и вольнѣ да му дадатъ назаемъ; а това пользѣва некога премногѣ. Послѣ отъ прилѣжаніе и воздержаніе, чѣванѣ сирѣчь, нишо повече не помага за да се возвыси единъ младъ торговецъ на голема степень торговѣка толькѣ, колькѣто справедливостъ и точностъ въ сички свои предпріатіа и работы. За това никогашъ да не дѣржишъ онаа шо си земалъ назаемъ единъ часъ повече отъ онаа минѣта, на коа си се обѣщалъ да го отдадешъ и платишъ; защото това обѣщанное престѣпленіе и на своаси рѣчь нестоанѣ може да направи твои пріатели секогашъ да иматъ свой кашелекъ за тебе затворенъ и неразвѣрзанъ.

Нито въ най малки си работы, кои пригледѣватъ и сочатъ за твоя честь (ихтибаръ), не требѣва да си нечѣстивителенъ и неосѣтливъ. Когато те гледа твой заимодавецъ ранѣ да отварашъ, и кѣнѣ да за-

тварашъ своа си лавка (дѣканъ), неговъ умъ є миренъ, и остава своа си дѣньги въ тебе още 5 или 6 мѣсацъ. Но когато те гледа да си облеченъ премногъ накиченнш, когато те вижда честнъ да идешъ въ пивницю и играчки, праща скорѣ и иска да мѣ платишъ онова що ти є далъ назаемъ.

Чувайсе да не мнишъ и чинишъ че є сичко твое онова що имашъ, и да се принѣдишъ да правишъ иждивеніа чрезъ мѣрнн. Мнозина, като иматъ чуждо иманѣ на рѣкаси, пдѣнватъ въ това погрѣшеніе. Тъже обаче, за да се учѣвашъ, направи, за нѣкое время подробнш счетъ за онова що ти приходя и за онова що правишъ иждивеніа (харчове); и ще познаешъ колькѣва прѣдѣлш премалки и ситни иждивеніа ставатъ големи количества и числа; и можешъ да разѣдишъ тогана кои отъ тѣхъ можешъ да отбѣгнешъ сетне и да ги не употреблавашъ.

Краткословнш, леснш можешъ да станешъ богатъ, като сакашъ. Богатство состои и зависи скршнш отъ двѣ речи: прилѣжаніе и воздержаніе; сирѣчь, не расточавай на празднш и не гѣби нито время, нито дѣньги, но употреблавай тѣа две неща колькѣто можешъ добрѣ. Безъ прилѣжаніе и воздержаніе не свѣршвашъ нищо, а съ тѣхъ, сичко. Кой честнш придобыва колькѣто може, и чѣва колькѣто придобыва, посреца леснш и нѣжни си и неотбѣжни иждивеніа, и безъ всако сѣмѣніе ще стане богатъ; ако Богъ, кой управлава весь мѣръ, и комѣ требѣва вси да се молиме, за да благослови наши честни предпріятіа и работы, не рѣши и не опредѣли инакъ въ неговъ премѣдрш промыслъ.

Старъ Търговецъ.

ПОЛЬЗА ЗА УЧЕНІЕ.

Каквото помеждъ сички народъ, намѣрѣватсе по нещастію и въ нашъ народъ нѣкои, кои, като сакатъ или совсемъ да изгасатъ и да уничтожатъ ученіе разѣма и просвѣщеніе, или да го опредѣлатъ откъпъ (миръ) подвизаватсе съ сичка си сила да го предпославатъ какъ повредително на соокци- тельнш животъ, или по крайней мѣрѣ не- потребно на просты и сиромасш людѣ. Но преминаха онѣа времена, когато тѣа софѣсти и лѣкѣви намѣрѣваха послѣдницю и спомощ- ницш на чѣхъни си повредителни и об-

щеполѣзни положеніа и догмы. Онаа гѣста и темна прекровка, коа покрываше въ толькѣва вѣкѣве и помрачаваше сичкш свѣтъ, раздрасе сега, и не остава веке никой, кой да се сѣмѣнава още, че свѣтило є предпостенно отъ темнота, и истина є предпостена отъ лѣа. Сега и добрш Хрѣстіанинъ и полѣзньш гражданинъ, и воокре секш чело- вѣколюбивш поиматъ и чинатъ доброе воспитаніе людско какъ за первѣйшее отъ сички дѣйствіа що спомогатъ на благошастіе за какво и да бы было приокшеніе. За- что добрш Хрѣстіанинъ познава чисто че основаніе (чѣмелъ) и подкрѣпленіе за сичка Хрѣстіанска добродѣтель є понатіе сир. да познае вси прави и непогрѣшни правила священнш и непорочнш нашеа Вѣрш; и тѣа се придобыва болѣе и болѣе съ истинно ученіе. Я благш гражданинъ гледа благо- полѣзіе своегш приокшеніа секога соразмѣрно съ негово просвѣщеніе, и сила негова равна съ умш и нравственнш силы що иматъ вси дрѣги. Той гледа още, че, когда обшчай стари пристигнатъ да се вкоренатъ въ нѣкой народъ и да станатъ второ- рѣ естество, тогана нито держава нито за- кони можатъ да преобразатъ и прѣврататъ характеръ и образъ въ тоа народъ, но само воспитаніе ученіе и просвѣщеніе юношеско. Я най послѣ онш кой є челоѣколюбивъ, като намѣрѣва секаде невѣжество и нѣченіе че є содрѣжншкъ нераздрвоенъ отъ най стра- шнш обманш, прелести и недостаточы, въ кои може да впдѣне челоѣкш; като намѣрѣва, казѣвамъ, лѣкѣви, злодѣи и вселораз- вратнш, желде да прѣстане това зло, и по- способно и пристойно посредство за това исправленіе не познава, тошю ученіе и ума просвѣщеніе, кое є начало и корень за сичко добро: воспитаніе и благонаравнообшкновеніе.

— Г. Дассанъ.

Обозрѣніе.

Достойно є за запикасѣванѣ, че вси лю- бомѣдрш и благороднш людѣ согласнш всегда ни предпоставлаватъ и казѣватъ че най голема польза на челоѣческш родъ отъ ученіе и прочтеніе става; но по нещастію, не знамъ какво така та нѣкой отъ насъ не по- иматъ ученіе и не кроатъ го за нищо, и чи- натъ, ако да склонатъ за такова нещю, че ще си изгѣбатъ вса своя общественншсть и имѣ- чество.

Свѣтаго Григоріа Размышленія за Себеси.

Като отбѣгнѣвахъ отъ человѣческое при-
скрѣненіе (собираніе), и като се отчлѣстнѣвахъ
отъ задѣмчивость и прискорбность, сѣдѣ-
нахъ во една госта дѣбрава подъ сѣнка,
за да се размыслимъ на самѣ.

Волькѣ сладко утѣшеніе става на наши
скорби, като се собереме на самѣ своконно
согъ наши свои сердца! Бдно много множест-
во пилцы цо бѣха на онѣа стѣбла, воздѣ-
шѣвахъ и наполнѣвахъ сичкій воздѣхъ отъ
тѣхъни стройни и согласни пѣанѣта, и на-
дѣшаха веселіе тайно и радость въ моа
дѣша.

Въ наокольни тамъ нарастали зеленица
скрѣненъ сверчокъ (кѣзнечикъ, теттѣкъ), кой
обыва славце, соединѣваше свой шѣмный
и матежнѣи гласъ согъ онѣа тѣхъны слад-
копѣсенны гласове.

Онѣа воды цо течѣха чрезъ единъ по-
токъ, при кой бѣхъ близъ, фѣчѣха и напо-
ювахъ онѣа тамъ сѣха земля.

Но, согъ сички тѣа природны красоты,
моа дѣша не се утѣшаваше отъ свои раны
и волки.

Ще повече се погрѣжаваше и вдаваше въ
различни размышленія, кои а толькѣва пѣти
сѣдѣватъ.

Що бѣхъ като не бѣхъ родилъ? Що самъ
сега? Що ще да станемъ утре?

Тлѣстъ нѣкой покровъ виждашесе да по-
мрачава мой уметвенный образъ. Молихъ
на мѣдръ да ме наставатъ, но никого не
намѣрихъ по многодченѣ отъ мене спорѣдъ
то.

Сѣвитъ во облацы непроходны, заблѣдѣ-
давамъ се и преносимъ се отъ желаніе на желаніе,
и не можемъ ничо както на сонъ да
полѣчимъ желаемое.

Той тѣлесный создѣ, въ кой сме затво-
рени, запрѣшава и не пѣща сѣкій дѣчь и бли-
станіе свѣтло.

Гдѣ е стъ въ ю, — какво значи? надчи
ме! Сега, като говоримъ, вѣга часть отъ мое
сѣществованіе.

Не самъ бѣе онова цо бѣхъ.

Що ще да самъ утре, ако сѣществувамъ
още?

Въ нищо не самъ постоанъ, въ нищо
твердъ, подобенъ самъ и приличамъ на по-

тоина вода, коа секога течѣ, коа никогашъ
не стои.

Или наипаче, — но отъ тѣа окольны пред-
меты, согъ цо да сравнимъ самъ себеси?

Както потокъ, въ слѣдѣюща минѣта не-
щемъ веке да самъ каковъ самъ въ тѣа.

Согъ дрѣго нѣкое имя требѣва да се на-
зѣваемъ.

Фацашъ ме сега, ме дѣржишъ, но азъ бѣ-
гамъ.

Рѣко приснодвижна (вынагитечна), нико-
га веке нещешъ да преминѣшъ това расто-
аніе, въ кое сега претечѣ.

Той сѣцій воздѣхъ, цо сега отчлѣстна и
отклони въ твои воды, никога веке неще
да се отчлѣстнѣва отъ тѣхъ, непрѣмѣнны
каквото се виждаше въ нихъ первѣ.

СВѢТА ЗЕМЛЯ.

Гдѣ са сега славни владѣтели, кои имаха
своа дѣржава и власть въ сичка почти зем-
ла? Кой ги сѣма отъ тѣхъны надмѣнны и
превосходны высоты? Кой ги соблече отъ
тѣхъни имъ сокровища и неисчетни иманѣ-
та? Гдѣ сега храбрѣи юнацы, кои показѣха
толькѣва чѣдни и славни дѣланіа и побѣды;
многодченіи мѣдрѣцъ, кои распространиха свои
списаніа и сичкій свѣтъ отъ тѣхъ наплѣ-
ниха? Быстроумни риторѣ кои прѣтворѣ-
вахъ совѣты и старѣишины по прѣатности
и каквото тѣа искаха? Пытай гдѣ са на-
дмѣнни, горделиви, богатѣи, сладостраст-
ни, младѣи? Гдѣ са высокоумни благород-
ни, жестоки сомавластитѣли, кои толькѣ-
ва жестоко искаха тойчасно послѣшаніе?
Пытай земля, — и та ще ти покаже гдѣ се
намѣрѣватъ. Пытай грокища, — и ще ти ка-
жатъ въ колькѣва тѣсно разстоаніе притис-
катъ тѣхъни тѣлеса; тѣхъни тѣлеса? да ли
проче сѣществѣватъ още? Може да е оста-
ла отъ секого мало нещѣ прахъ.

Но като сички тѣа неща прѣхождатъ, като
сички вѣгатъ, онова царство, кое никога не
прѣхожда, прихожда и приближавасѣ. Толь-
кѣва променѣванѣта, такова непрѣстанно те-
ченіе и такѣа преливанѣта и отливанѣта въ
человѣчески неща, какъ непостоанни на тол
свѣтъ и прѣходни, показѣватъ ни конѣцъ,
на кой согъ исполнѣски раскрѣчы прѣстиг-
нѣваме. Тѣа са, нѣкимъ образомъ, гласъ же-
ниха, кой ны приканюва на бракъ (свадьба),

и сосъ тѣа неговѣ всегдашнѣ увѣщаніа и наставленіа принуждава ны да ходиме на пристойнѣ пѣтъ. Вые оваче, кои не слышатѣ тоа гласѣ, като остануватѣ ввержени въ блато (гіолѣ) земно, ще да потъхнете още по надолѣ, и що ще да намѣрите? — гробѣ, кой вы чека. и въ кой неотвѣжнѣ ще слезнете и да щете и да нещете. Смерть стои сега отъ страна вы, готова да падне на васѣ, и да вы оттрагне при себеси така, какъото сички оныа що до сенова привлече.

— Св. Ё Фре мѣ.

БѢДЯ ОТЪ БОГАТСТВО.

Нека се не стараеме, возлюбленнѣи, да собираме сребро и злато, и да го оставяме на наши чедѣ, но нека ги обѣчаваме и наставляваме сосъ ученіе на добродѣтель, на божественное и боголюбезное дѣло, и нека имѣ желаемѣ отъ Бога благословеніе и свѣше помощь; защото това благословеніе отистина, това е истинно и постоянно иманѣ и благополучіе за ваши исти и искреннѣ чедѣ; то сѣществѣва и става истинно богатство, кое е несказанно и неисточино, и кое умножава на всякъ день истинное и самое влаженство и благополучіе. Не се намѣрѣва нешо дрѣго по равночестно и по равноцѣнно отъ добродѣтель, нито по крѣпко и по сильно отъ неа, ако да вы ми предпоставилѣ ты и това земное царство, ако да вы мирекалѣ и тогова, кой носи царскій вѣнецѣ; — ако не е оклеченѣ преснѣтлаа добродѣтели одежа, таковѣи ще да е злощастенѣ и по вѣдственѣ отъ оногова що е сиромашѣ и вѣденѣ просакѣ, и що носи раздѣрпани и вашливи облека. Защото, какъва польза, кажи ми, ще да може да мѣ направи царскій вѣнецѣ, или царска одежа многоцѣнна, когато се той самѣ самовольнѣ предава на злына и на лѣкавство отъ негово мѣ големо нераденѣнѣ? Да ли има Богѣ свойство и принадлежность да прави некога различіе отъ вонкашнѣ степенѣ и великолѣпнѣи? Да ли, когато се е разнѣвааѣ, послѣдѣва и укротавѣ се сосъ свѣтлостѣ и блистаніе чиновнагѣ лица? Едно е тамѣ що се тѣрси, добродѣтель сир. и дѣло боголюбезно, кои отвараѣтѣ на добродѣтельнѣи человекѣи оныа вратѣ чрезѣ кои приходя человекѣи при божіе представленіе и присвоеніе; што оныи, кой не при-

докъва още отъ тѣка представленіе и присвоеніе кожіе сосъ добры си и добродѣтельнѣи работѣ, ще да се брои на оныи страшнѣи день сѣданѣи заеднѣ сосъ оныа кои не са предпоставлени Богѣ и присвоени.

Това прочее нека смѣслиме вси, и нека наставиме наши чедѣ да се учатѣ и да предпчитатѣ добродѣтель най повече отъ сички мѣрски и тѣлннѣи неща, и да смѣшляватѣ както за нишо и както сѣнь и сонѣ имѣщество сребърно и златно, и сека мѣрска красота; защото това много златно и сребро, това става много пѣти за добродѣтель големо препатѣствіе, когато единѣи момокѣ не знае да го употребѣва пристойнѣи и по лѣжнѣи за дѣшевно си украшеніе и польза; и както нѣкои малки дѣца, когато земаѣтѣ въ рѣка си нѣкой наостренѣи ножѣ, като не знаатѣ да го дѣржатѣ какъото требѣва, много пѣти се и наранѣватѣ, за това и раздѣмнѣ майки не имѣ оставатѣ въ рѣка имѣ ножѣ; така и млади момѣи, когато полѣчатѣ отъ свои си родители наслѣдство сребърно и златно, ако не знаатѣ да го употребѣватѣ приличнѣи и раздѣмнѣи фѣрлатѣ сами себеси во пѣвно раззореніе и распѣство, и натрѣдѣватѣ на своа си глава различнѣи и тяжки погрѣшности, отъ кои се и распѣлюва гнѣвѣи кожій на тѣхѣ, и прѣиматѣ по тяжко наказаніе и тѣхнѣи родители, кои собраха това иманѣ и имѣ го оставихѣ; защото удовольствіа, гозвы, сладострастїа, и сички дрѣги безчестнѣи и неприличнѣи работѣ, и сичко дрѣго невоздержаніе отъ тѣка се раждатѣ во юношество, сир. отъ много иманѣ златосребрено а наипаче да рече, отъ лѣкавы и развратнѣи самопроизволители, кои станаха наслѣдницѣи, но не знааха да употребѣватѣ добре своеси наслѣдство.

— Хрѣссостомѣ.

Бывайте же творѣи слова — Бѣна сиромашинка жена слыша едно побченіе, кое побѣчаваше и запрѣчаваше за точнѣи и правнѣи мѣрѣи; и много се умилостиви. На дрѣгѣи день слычѣсе да а попыта той сѣщїи побчитѣль: помнишѣ ли докре онова що вы побѣчѣвахѣ вчера въ церква? Та мѣ отговори: не помнишѣ нишо, Господине; защото имамѣ умѣ непаметливѣи; самѣи едно нешо не забоварихѣ; сетихсе да плачемѣ за шиника си.

ИДИОТИ РИЗЪМИ.

Требува да имаме гръжа и радѣнѣ за онова древо, кое е големо, кое отдава рожба и кое прави сѣнка, защото ако и да се слѣчи некогашъ да не даде рожба, но негова сѣнка многождъ става полѣзна.

Да чѣва челоуѣкъ тайна рѣчь наводи докро; защото папѣгае (папагали) отъ свой си азъкъ и галчанѣ оставатъ въ затворѣ; а чайки (рѣволови) за свое си молчаніе свободны живеатъ.

Онѣй кой подчава и онѣй кой учи, и секій дръгій кой се занимава и упражнава въ каква и да бы была наука, не се називатъ мѣдари, но заниматели; а онѣй кой прави онова що говори и що учи, той е мѣдръ.

Онова що остава мало нещо отъ должностъ, отъ огнь, и отъ неприатела, въ мало время пакъ големо става; за това не требва да остава челоуѣкъ несвършено чаква нещо.

Отъ пѣтелъ нека се учи секій тѣа четъри неща: да става сѣтрина ранш, да се сражава, да раздава на свои си сичко нещо що се слѣчи, и да има стопаница си покорна така каквото пѣтелъ кокошка.

По добре е да сѣди челоуѣкъ въ темница заедно съ мѣже мѣдрш смиренны, благоуразумны, и истиннословш, нежели въ палата царска заедно съ лѣкары и развратны.

☉ Царю, ако желашъ да мѣзешъ тѣа земля както юница (крава), имай попеченіе и гръжа за нейни хора както за телецъ; защото като се управлаватъ добре твои хора, земля дава много нещо добро, какъ едно многоплодно дърво.

Каквото кога ходиме, чрезъ една ногу стои, а чрезъ дръга походя челоуѣкъ, така единъ смьсленъ не остава онаквѣша перва въ кол сѣди догдѣто не намѣри дръга втора.

Блаженни са онѣа кои не страдатъ пѣтѣнѣ, нито гледатъ да са въ робство тѣхни племена, нито свои си жены и чѣда въ чѣждъ рѣцѣ, нито своего си приатела да е въ бѣда и злостраданіе.

Сила на единъ жестоку и мѣжикъ не е дръго, само противно обькновеніе; сила на единъ крадецъ е лѣжа; сила на единъ немоуѣнъ е царь зашитникъ; а сила на едно дѣте е плачь неговъ.

По добре е да испіе челоуѣкъ повредителенъ лѣкъ, нежели да види жестоко и намръщенно лице богатагъ.

Не желаемъ да имамъ онѣа деньги (парш) кои приходятъ съ много трѣдъ, съ престѣпленіе законно, и съ много клананѣ на дръги.

Высота голема и великолѣпіе полчава онѣй, кой има големы добродѣтели, а не онѣй що сѣди на высоку столъ; вранъ (врана), като сѣди на высоку врѣхъ, да ли става соколъ?

Отъ кола да стоишъ далечъ 5 лакти, отъ конь 10, отъ слонъ 100; а отъ золъ челоуѣкъ 1000, 10,000 и пр.

Онѣй гледа правш, кой гледа чѣжда жена, какъ майка, чѣждо иманѣ както дѣкато, и сички дръги челоуѣцш, какъ себе си.

Маломіа нѣкои хъ велики хъ мѣжеи.

Остроумніи и превосходніи мѣжіе многождъ, не самш че са подобни спорѣдъ нѣкои неща съ малостепенны и обьщш челоуѣцш, но некогашъ и превосхождатъ ги спорѣдъ маломіа, и сѣвѣрїа, маломіи сир. вѣрѣванѣта.

Бто нѣкои за това любопытни примѣри: Іудій Весаръ боешесе преизлишш отъ гърмавицш, нажитѣваше своа си глава съ дафны за да се учѣва отъ трескавицш (громовш стрѣлш).

Міорїдатъ вѣрѣваше снїца (сонове), и много се оскорѣваше, когато мѣ се виждаха неприатни.

Августъ се боеше отъ нѣкои седмицш годичны; и като походяше отъ нѣкоу мѣсто, имаше сѣвѣрїе, и секога первш десна си нога вдигаше въ походянѣ.

Царь Полонскій Ладїсла (Владиславъ) много се смѣщаваше веднага като видеше тѣлака.

Врастъ се овладаваше веднага отъ огневицш (треска) като померишеше морска рѣба. Марсала Явретъ боешесе отъ свинѣ.

Скалігеръ като видеше рѣждѣха (горѣха) востришаше мѣ се дѣша.

Таскъ много пѣти мнѣше (чинеше), че гледа отъ страна си діавола.

Дѣкъ Впернонъ колкѣто пѣти видеше залкъ въ обморокъ упадаше (калдисѣваше).

Тухонъ колкѣто пѣти слѣчешесе да посрѣшше лисица уѣщаше немоуѣ во свои си колѣна.

Пасхалъ гледаше секога отъ лѣва си страна една стрѣвина.

Дамоттѣ оставаше восхитителенъ, вонъ отъ себе си сир., когато слѣдваше гармавица, и вѣтрено свиренѣ (дѣханѣ) и не можеше да тѣрпи никакъв гласъ пѣсеннишый, колкѣ и да беше сладокъ.

Балъ се обладаваше отъ сѣдороги (кодежы по снага си), като слѣдваше вода да изтыча и да шопа отъ нѣкой источникъ.

Великомншый Свѣтъ залдеваше, колкѣто пѣти ноша оставаше безъ свѣтило; и не вѣрѣваше Бога, а коешесе преизлишнѣ отъ дѣвола.

Вирікъ третій променяваше лице (омлазѣ), колкѣто пѣти виждаше мачокъ.

Вкатеріа Медікова големо увѣреніе даваше во звѣздочетцѣ.

Чередншый священникъ (Ефимеріа) Дѣка Больцова усещаше си стѣденъ и помръзналъ верхъ свой главный, когато го принѣдеше нѣкой да прочети двадесать и седма глава Ісаіа пророка, или Единъ Царствей стѣхъ.

Иппотъ Алкантаръ кой носеше безъ никакво утѣшеніе и отвращеніе дрехн въленнъ, усещаше общо въ сичко си тѣло смѣшеніе и немощъ, когато слѣдваше да се проговори има възна.

Іакшвъ вторшый царь Инглійскій, превлече беше, колкѣто пѣти виждаше мечъ голъ.

Четиренадесатшый Аѣдовікъ не тѣрпеше да гледа колоколна (кампанаріа) сватагѣ Діонусіа.

Домітіанъ совсемъ цо беше твърде жестокъ, но твърде многѣ вѣрѣваше снису.

Маркъ Яврилій, беше и любовдаръ, но обладавашесе отъ това сѣвѣрїе (празановѣрѣванѣ).

Ортенсій многождѣ прорече, защо ще умре на 1639-е лѣто, каквочо и наистина умре.

Свкратъ познаваше вѣтїе Кожїе, совсемъ то, предъ свои смертъ, закла пѣтелъ на Ісканпіа.

Сулла, като виде зміа че излезна изъ страны жертвенника, гдѣто правеше жертва (кѣрканъ), возмнѣ че прїйде часъ да земе орѣжіа за да бїе славнїтъ.

Самодержецъ Каролъ патшый, чинеше мѣ се, че виде во една комитѣ, коа се сви на 1556-е лѣто, нѣкой знакъ, кой мѣ предвозвѣстѣваше да пригледѣва на смертъ.

Вакунъ въ обморокъ упадаше (вонъ отъ

себе си ставаше), колкѣто пѣти се слѣдчеше затмѣніе лѣнно (мѣсечно).

Около 1666-е лѣто по значителнїи Галле засвидѣтельствованнїи пригледнаха на многочисленны комитѣ цо се свиха на онаа година, както на предводители за онїа гоненїа, цо пострадаха тогава.

Около 1664-е лѣто, като се предвозвѣсти едно затмѣніе лѣнно, таковъ големъ страхъ беше обладалъ сички хора. цото единъ чередной священникъ въ нѣкое село, като не можеше да исповѣда сички си прихожанѣ, кои чинеха че дойде послѣднїй часъ, и притѣрчѣваха въ церковь за исповѣдъ, качисе на Ямвѣна и рече: “чада моа, бѣдете мирни и не вѣржайте днесь толкѣва, защото затмѣніе лѣны запресе до пѣтнадесать днїей.”

Изъ повсѣднєвнїцы Ямалѣи, числа 364.

ЯХИЛЛЪ, по асномѣ свидѣтельствѣ древнїхъ, былъ не Грекъ, но скиѣтъ, нашъ соотечественникъ. Вотъ подлинныя слова Льва Дїакона (кн. IX, гл. 6): “Ярріанъ въ своемъ Периплѣ говоритъ что Яхилла, сынъ Пелеа, былъ родомъ скиѣтъ и родился въ Мирмекіонѣ, небольшомъ городкѣ на берегу Язовкаго моря; за властолюбїе и жестокость изгнанный скиѣтами изъ своей родины, онъ переселился въ Фессалїю. Покрой его одежды, его рѣсые волосы и голѣбые глаза асно подтверждаютъ это извѣстіе о въ его происхожденїи.” — Авторъ Вѣстественной Истории челоѣческихъ поколѣнїй, Histoire Naturelle des races humaines (Paris, 1816) Демдленъ, рѣководимшый свидѣтельствомъ Ярріана и Льва Дїакона, говоритъ “скиѣтское происхожденїе Яхилла объясняетъ какимъ образомъ произошли названїа: Яхиллова острова близъ устья Днѣпра, Ахилловой гробнїцы въ 120-000 шагахъ отъ этого острова, и Яхиллова вѣга (Dromios Achilli — отсюда Dromitae), берега отъ устья Днѣпра до залива Карцинитскаго (Carcinitis) или Перекопскаго. — Сворникъ.

Многѣ таквыя, както Яхїлла, достоизнательны вѣтѣви проникнаха изъ славянскаго племени, но всемирна повѣсть воспоминава ги подъ разншмъ образомъ. Като познахмє че сабини се приключаваха во Бѣтрѣрскїй народъ, кой неше да поима че Нѣма Помбилїй не происходи отъ това сѣшо славянское племе?

ПОСЛѢДНОЕ ДѢЯНІЕ

в. КѢНСТАНТИНА.

На 335-е лѣто, в. КѢнстантиновъ раздѣли евоа си держава въ сички свои сынове и сроднищы. На 336-е, ожени КѢнстантиа, комѣ беше опредѣлилъ КѢнстантиноградска столнина. Въ таа година имаше големи смѣшенїа отъ Ярїевы ереси, кои угаси и издаде царско запрешенїе за тѣхъ; издаде законъ за женидѣвъ, за гражданства и пр. и пр.

На 337-е лѣто Господне, самодержецъ стѣпани на возрастѣ шесть-десатъ третогоднїй. Но совсемъ шо премина тѣа неговы 63 години съ толкъва подвиги, съ толкъ различни сраженїа и бои, съ толкъва трудове за да утверди и устрои благочестїе Хрїстіанско, и всако людско благополучїе и благочинїе, имаше обаче още таа сѣща негова прежна сила и мѣжество въ сички браннїи искѣства: качѣнашесе на конь и съ велика свобода тѣдеше, ходеше пѣши, какъ единъ младъ мѣжъ, фѣрлаше копїе и стрѣлы крѣпкѣ и сильнѣ. Опредѣлиа да иде въ Персія да бїе Персіанъ; защото се бѣха насилили по негова держава, и бѣха мѣ испроводили въ КѢнстантинополь своиа посланнищы за да мѣ искатъ да имъ даде бѣ области отъ оныа предѣльныа страны. та така де се смиратъ; а той имъ отвѣсти: Язъ самъ ще доидемъ тамъ, та ще имъ говоримъ пристойнѣ и способнѣ. Придготови прочее в. КѢнстантиновъ войска, зема со съ себеси заеднѣ епископы, защото уповаеше на тѣхны молитвы повече нежели на свое ордѣжїе. Прейде въ Нїкомидїа, и отъ тамъ да иде въ Персія. Но сапоръ, вѣждъ Персїйскїй, кой беше преминалъ Тїгръ рѣка, и правеше многѣ пакости въ Месопотамїа (Дїарбекїръ), като се наѣчи че КѢнстантиновъ се воздвигна на него съ войска, уплашисе и испроводи посланнищы да проси миръ, и веднага се оттрѣгна отъ тїа мѣста, и вѣрнасе въ Персія.

Въ таа година, сватое Воскресенїе беше на 7-й апрїлїа, кое празндѣва пресвѣтлѣ и преславнѣ. Въ тоа день беше заповѣдалъ по сичка си держава да раздаватъ за негово има по секаде на сиромашы милостына, каквото и той самъ преизобильнѣ беше раздавалъ во своа си столнина така каквото и въ Нїкомидїа сега. Отъ това се вижда че провиждаше конецъ КѢнстантиновъ теченїа живота сегъ: каквото и предъ мало время го-

вореше честѣ за безмертїе дѣшевно и за страшний сѣдъ вожїй, и беше заповѣдалъ да се свѣрши скорѣ онаа Апостолска церковь въ КѢнстантинополь, коа беше опредѣлилъ за погрешенїе Царей, и Патрїархъ. Мало нещѣ послѣ отъ свѣтѣе Воскресенїе разволѣса отъ огневица и паде въ тѣжка болѣсть. Но като видѣ че се е приближилъ конецъ, заповѣда да се кръсти. Като беше въ негова си палата близъ при Нїкомидїа, собра епископы и изговори имъ това слѣдовательно изреченїе: „Вѣто най послѣ сей счастливый день, шо желаехъ съ толкъва ревность. Желемъ да прїимамъ печать безмертна. Имахъ намѣренїе да умшемъ мои грѣхове въ воды Иордански, кои спаситель нашъ воздаде и предвозвѣсти толкъва спасительнѣ, и благоизволи той самъ въ тѣхъ да се кръсти. Бога, кой промыслава по добрѣ отъ насъ, опредѣлава ни онова, кое е намъ полѣзно, и запре ме тѣва; той произволава да ми направи таа благодать тѣка. Нека се не закѣснѣваме прочее и маеме. Яко разсѣди и благоволи Превысочайшїй самовластитель живота и смерти Бога да ме остави сега живѣ, ако ми прости и дозволи да се собирамъ още со съ благочестивы и православны за да се содрѣжимъ съ тѣхны почтенни собранїа съ тѣхны св. молитвы, азъ самъ се рѣшилъ да опредѣлимъ и да опишемъ правила жизни, кои да са достойни за едно чедѣ Божїе. „ Като соверши това изреченїе, тїа епископы тогава совершиха Крещенїе негово по церковномѣ слѣженїю †, и дадоха мѣ причащенїе свѣтлѣхъ пречистѣхъ таинъ. Вназь прїа това сватое таинство съ радостъ и благодаренїе, и въ сей часъ усети че сілеше на него свѣтлѣ Божественный. Облекоха го во одежды вѣлы, одрѣ неговъ беше покрѣтъ со съ стофѣ (златнотканнѣ) вѣлы, и отъ тоа часъ неща веке царска одежда. Возблагодари Бога велегласнѣ за таа благодать, коа сега воспрїа, и приложи: „сега самъ наистина благополученъ, наистина достойнъ за животъ безмертнѣ. О какво свѣтило свѣтло сіле въ мои очи! Волкъ жалимъ оныа, кои са лишени отъ това свѣтло добро!“ Като прихождаха онїа неговн

† За крещенїе КѢнстантиново церковни списатели иначе повѣствѣватъ, кое состои во особно разсмотренїе инѣхъ.

войнски предводители и присѣтствваха съ горкій плачь за да покажатъ свои скорбь, защото ги остава сирацы, и като се молеха Богу, за да му подарва здравіе и долговѣчный животъ, той имъ казваше: "Пріатели мои, той животъ гдѣто азъ отбавдамъ, истинный животъ е: познавамъ блаженства негови кои придобыха, и ома шо ми са придготовлени. спѣшъ вселитиса къ Богу.,,

Като направи прочее завѣщаніе за свои сынове и сродницъ, за своя сичка держава, за свои сички установленіа и опредѣленіа за сичко нещо каквото той предпочиташе и желадеше, и като заповѣда на сички шо беха тамъ съ клатва тоа неговъ завѣтъ да не даватъ никому, освенъ Квнстантію наслѣдникъ егъ, като расположи, казвамъ, все по желанію своему, престависа къ Богу на двадесать и вторый Маія мѣсца, въ день Пятдесятницъ на пладнина. Царствва тридесать и двѣ години два мѣсца и двадесать и пять дней. Веднага като въздаде послѣдное издыханіе, стражи негови знаменіа показаха прегорки и прескорбни: раздираха свои одежды и бѣха си свои главы, и съ горкій плачь выкаха свой госддарь, свой самодержецъ, свой отецъ. Сичка войска паде въ недѣлшениый и прегоркій плачь. Сички жители Никомидійски прескорбени плачеха. То беше една скорбь особна за секо семейство: секий, като плачеше за Госддара своего, плачеше за свое нещастіе. Тѣло негово занесоха въ Квнстантінополь на едно носило златно, покрыто съ царска одежда. Воини съ едно скорбно молчаніе предхождаха и послѣдваха тѣло егъ. Положиха го украшени съ царски одѣаніа въ царска палата, и като беше тамъ дори да дойде Квнстантіи сынъ мѣ, приходяха отъ секаде и малки и големи и съ поклоненіе оставаха послѣдное зрѣніе прелюбимомъ самодержцѣ. Като пристигна Квнстантіи въ Квнстантінополь, занесоха го съ препровожденіе преславно въ церковь Апостолска и положиха го во единъ порфиренъ гробъ при церковны двери ꙗ.

† Единъ мѣдарый пѣтешествователь (Gilles) на шестънадесатое столѣтіе, казва, че мѣ обавиха въ Квнстантінополь, близъ при основа мѣсто, гдѣто е была таа церква, единъ порфиренъ гробъ, празденъ и открытъ, долгиъ десать ногъ, и высокъ пять

наа скорбь тогава и плачь шо стана въ Квнстантіи градъ, въ Римъ и въ сичко негово самодержавіе превосхожда всако предпоставленіе и описаніе. Освенъ трима сынове: Квнстантіна, Квнстантіа, и Квнстанта, великій Квнстантіи остави и двѣ дщери: Квнстантіна и Влена, таа стана съпрѣга Ізлаева.

Первовременный животъ

В. Квнстантіна.

В. Квнстантіи до осемнадесатогодній възрастъ беше во свои отечество при отца си Квнстантіа, кой беше правитель тогава въ Дарданіа. Като стана прочее отецъ мѣ на 292-е лѣто Кесарь, и като отиде въ Запады державы Римски да царва, остави го на Діоклитіана какъ залогъ за увѣреніе. Живел при него Квнстантіи четьринадесать лѣтъ, сир. дори до предъ смерть отца своего Квнстантіа, каквото на 159 странъ въ 4-й томъ Любословіа предрекохуе. Діоклитіанъ обаче самодержецъ имаше Квнстантіна во свои дворы у Никомидіа съ голема почеть и любовь; защото беше бштрѣдменъ, великодшениъ, мѣжественъ и тѣломъ силенъ и крѣпокъ: претърпываше секакво утѣжденіе и жестоко навыкновеніе. Води го Діоклитіанъ во Вгупетъ и въ други краженіа, гдѣто показа Квн. големо достоинство. Съ негова природна слава привлаче на себе си всакий поглядъ. Като се върна изъ Вгупетъ, заедно съ Діоклитіана претърпываха мнозина и собирахасе тамъ отъ гдѣто щеше да промине той, да го гледатъ: все то предвозвѣщаваше и показываше оцѣ отъ тогава, че ще да е той госддарь рожденъ за самодержавіе. Като дойдохъ изъ Никомидіа въ Римъ за да торжествватъ побѣды Діоклитіановы шо беха въ Персіа и други мѣста направены, той вървеше отъ десна страна при Діоклитіана: негова докра нравность и склонность различаваше го отъ сички други. Вдна благородна надмѣнность и важность, и неговъ видъ мѣжественъ и крѣпокъ, изображенъ въ сичко негово лице, предпоставлаваше сначала едно чбствование ужасно и страшно. Но това лицегаданіе и воинственно лице беше разтво-

и половинъ ногъ, за кое мѣ рекли Тѣрцы че е той гробъ Квнстантіновъ.

рено и услаждено со съ една тишина изображенна по неговъ образъ. Беше великодъшенъ, свободенъ, и великолѣпенъ; полнъ съ дерзновение, съ благость, и съ многорачителна склонность за правда, коя разтвориваше негово природно славолюбіе; споредъ то все беше достоинъ да употреби сичко, и да свърши сичко. Беше остродуменъ и усерденъ безъ никакво ниспаденіе (сопнѣванѣ); проницателенъ (проходливъ) безъ недовѣріе и сомнѣніе; благоразуменъ и весь отвѣднашъ готовъ да свърши онова що опредѣли: най послѣ за да свършиме тѣва неговъ образъ и описаніе, той имаше образъ крѣгла (околчестъ) и червенъ, космы и брада малкъ, очи големи, погледъ живъ и радостенъ, шія дебела, носъ гърбавъ; тѣло тѣнко, но крѣпко и здраво. Правѣа неговѣ и обычаи бѣха смиренномудри. Негова младость не се занимаваше въ дръго, самъ въ големи и значителни помышленія и упражненія. Оженисе младъ и роди отъ Минервина перваго си сына Врѣспа на 300-е лѣто Господне кой се показа достоинъ во многѣ сраженія.

Таква дѣрва превосходны още отъ млада время имаше в Кѡнстантинъ, што зависть Діоклитіанова беше пристигнала за тѣхъ до толкъ, што да мѣ се поиска да го погуби. Така и Галлерій, като беше Кѡнстантинъ подъ негова власть, поиска мѣ се да го направи да погине, и за това го возвыси на степень кесарска, и прѣа го во свой си дворъ, за да го употреби во оня тогавашни сраженія въ кои да погине. Во едно сраженіе кое направи со съ сарматы, като бѣха предпоставлены тѣва двѣ войски една срещу дръга, Галлерій заповѣда на Кѡнстантина да се вѣе со съ единъ сарматинъ весьма высокъ както исполнивъ и твърде юнакъ. Кѡнстантинъ се стѣрча на тоя противникъ, удари го наземи, и като го повлече отъ космымѣ, приведе го предъ Галлерія жива и трепетна на свои нозѣ. Дръгій пѣтъ мѣ заповѣда да премине съ конь едно влато, за да удари на среція оныхъ тамъ расположенъ сарматы, той премина безъ да знае дълбоко ли е онова влато или плитко, по него прейдоха Римски воины тамъ отъ гдѣто той прѣгази и като се срази со съ оныхъ сарматы, направи преславна повѣда. Казыватъ нѣкои че тей мѣднители, Галлерій сир., заповѣда на Кѡнстантина да се вори со съ единъ левъ, и той се вори съ него, и така

като нади и повѣди тоя левъ, повѣди и Галлеріева зависть и зломышленіе негово.

Ученіе Кѡнстантиново е было на Латинскій азыкъ, въ кой, каквото се вижда отъ неговѣ сочиненни споредъ различни приключенія и времена говоренѣта и саморѣчни писма, ималъ е големъ успѣхъ, и знаалъ е различни високодмни ученія и надки. Краткорѣчнъ великій Кѡнстантинъ беше содръженъ съ най превосходны дѣрвы, а наипаче благодатію благочестивша и православнша вѣрѣ Христовы; беше великодъшенъ и великолѣпнѣйшій самодержецъ, но споредъ нѣкои приключенія показаса легковѣренъ и весьма жестокъ за наказаніе горькои смертносно. Паскательство обаче не обывчаше никакъ. Единъ день нѣкой отъ церковныхъ преластиса и пристигна да рече предъ него и да мѣ говори така: “Че беше блаженъ; защото, като стана достоинъ да царѣва надъ чловѣцъ въ тоя си животъ, той може да царѣва и въ дръгій бѣдѣщій сир. животъ заеднъ со съ сына Божія.” Той тогава прѣстави устремительнъ и презрительнъ таква похвала дѣховника сего, и рече мѣ: “Чѣвай се да не си ми продѣмалъ никога такова говорѣнѣ похвально; мене, оживень вашъ молитвы не ми требѣва дръго отъ васъ; употреби ги священнъ отчекъ Божъ, да испросишъ за мене благодать егъ, за да самъ достоинъ слѣга Божій и въ тоя свѣтъ и въ бѣдѣщій.”

— Преведено отъ современны в. Кѡнстантина писатели.

КЪ ГЛАВНО ПОВѢДЕНІЕ ЗА УЧЕНІЕ.

Кѡнстантій отецъ в Кѡнстантина, като стана Кесарь на 292-е лѣто Господне и като отиде да управлѣва западны области Римскія державы: Галліа, вел. Бретанія, Испанія и пр. и пр. на 293-е, направи това слѣдмое писмо, съ кое повѣждаваше Бяменія риторѣ да е учитель въ Галлійско училище у Автентъ (Autun) градъ, що го беше возобновила тогава, и въ первое состояніе привелъ:

“Галле, наши вѣрніи покорницъ, достойни са и пристойни да се воспользѣватъ отъ насъ, като се воспитаватъ тѣхни чѣда и учатъ въ това училище, кое учредихме и поставихме у Автентъ, и гдѣто да прѣиматъ възбразованіе со съ високодмни ученія, до-

бри нравѣа и полѣзни обѣкновеніа. Че съ какво по постоянно воздааніе и дарва щехме да можеме да опознаеме тѣхна ревностъ и тѣхна любовь, освенъ ако имъ не дадохме самое добро кое секакво счастье (къметъ) не може нито да го даде нито да го земе? Така, като е това тѣхно училище безъ учитель, кое имъ сега учредихме, нше не можеме да поимаме друго да е по пристоннъ и по достоннъ, за да исполни и да соверши това дѣло освенъ васъ, бвменіе; въ, кой показахте едно сладкорѣчіе весьма превосходно, и негова превосходна и преимущественна сладость совершеннъ е у насъ познана отъ онъи способъ и примѣръ съ кой исполнихте ваше достонство при насъ.

Бѣто, за това, като въ имахте съсъ почестни преимущества въ единъ радъ предпочтеннъ и преславнъ, приканюваме въ сега за да поемете служба риторска и учительска. Знайте твърде добре че нше совземъ и предпоставяваме намѣреніе за да въздвигнемъ и да возобновимъ стара слава коа той градъ явтенъ некогашъ имаше. спомогнете прочее на това наше намѣреніе съсъ вашъ трудъ и ваше раденіе, за да направите съсъ добри наставленіа и съ благопонатни ученіа да проникне во млады людіе любовь, ревностъ за добродѣтели, и благоправіе: и да не мните (да не чините) че ще отпадне отъ достонства като пріимате таа служба шо ви приносиме, защото една служба шо е толькѣва почтена дава по добре сіаніе (блескъ) на секакво достонство какво и да бѣ было, нежели да пристигва во унищоженіе. Най послѣ за да познаете особно наше мнѣніе и честь шо имаме за ваше достонство, опредѣляваме ви шесть-десятъ и пать тысящъ лівръ (six cent mille sesterces) за увѣреніе. съ Богомъ возлюбленнъ нашъ бвменіе."

БОГАТО ХУДОЖВСТВО.

Слѣдованіе и конецъ.

(Виждь предреченное на 26-27 стр.)

Но колкѣ е лѣдость да става нѣкой длъженъ за не потребни и ненѣжни неща! Въ това общепроданіе (мезатъ) казватъ снисходительнъ че ще нш чекатъ шесть мѣсаци за плащанѣ; и може това да принди и да

повѣди мнозина да притѣрчатъ за кѣдѣваніе, и да речатъ: Ако и да немаме сега парш, но леснъ можеме да возблагодариме, безъ да броме, наша сѣхота и желаніе. смыслете се обаче шо правите, като ставате длѣжни; продавате свои свокода. Ако не платите во уреченное время, ще гледате длѣжника си съсъ срамъ и ще се крѣчете отъ него, ще мѣ говорите, като въ намѣри, съсъ страхъ; ще се цѣрвите; ще правите жалостни, укори и отговоренѣта, и, постепеннъ, като изгѣбите правдолюбіе, ще пристигнете во уничижительнъ и пребезчестнъ лжъ; защото, второ зло обѣкновеніе е лжа, а, перво должностъ, каквото говори сиромашъ Антвннъ; и пакъ, длъженъ человекъ лжа въ пазѣха си (лоно) ноги; но свободенъ и недлѣженъ не се срамѣва и не се бои никогашъ като говори или като гледа некого человека, каковъ и да бѣ былъ. Многождъ нищета и сѣдость унищожява благодушіе человека и сички мѣ добродѣтели укорава. Мѣчно е, казѣва сиромашъ Антвннъ, празно времѣще да стои исправено така, каквото кога е пѣлно. Какво щеше да ви се вижда тежко, ако въ принѣждаваше управительное начальство съсъ заплашѣванѣ и съсъ наказаніе за да се облачите така, каквото се облачатъ значителни граждане? Не щехте ли единогласнъ да речете: свободни се родихме, и сѣкій има природно самоволіе да се облачи каквото той иска, — такова принѣженіе повреждава наши оправданіа, и става безчеловѣчно и мѣчительско? Но въ такова обаче безчеловѣчно мѣчительство подлагате сами себеси, ако кѣдѣвате неща не за нѣжна потреба, но самъ и самъ за да направите ваша пѣшна за великѣпніе вола. Сѣкій длѣжникъ и заимодавѣцъ има правда да въ лиши, когато сака, и да ви отдигне ваша свобода, да въ затвара въ темница, или да въ продава както робы, ако не можете да мѣ платите свои должностъ. случавасе, като кѣпите, да не се смышлявате много за онъи часъ кога то ще плащате; но онѣа шо даватъ на заемъ, или начеканѣ, каквото говори сиромашъ Антвннъ, иматъ на умъ и помнатъ по добре отъ онъа шо са длѣжни. Заимодавѣцъ са, говори още, по сѣвѣрна е ресь сѣѣтна; пригледѣватъ и кроатъ точнъ днѣ и времена, шо то да не изгѣбатъ ни една минѣта. Опредѣлннное время за плащанѣ пристигѣва неощѣтительнъ и непри-

мѣтнѡ, и искатѣ отъ васѡ онова що имѣ сте длѣжны, и кѣто не стесе оцѣе уготовили за плащанѣ. А ако, отъ дрѣга страна, смѣслитесе за ваша должностѣ, онова время, кое сначала се виждаше длѣго, ще ви се вижда многѡ кѣсо, колкѣто приближава; — ще да ви се почини, че прилѣпи и има крѣла не самѡ на рамена си, но и на пѣтѣ си, та за това толкѣва кѣрже пристига. Малки са велики постѣи за онова кои иматѣ да плащатѣ должностѣ на Воскресеніе, казва сиромѣхѣ Антѡнній.

Въ настоѣщее (сега), може, да слѣдѣватѣ и да идатѣ ваши работѣ добре, а слѣдственнѡ да имате на рѣка си и довольнѣ денѣги (парѣ), и за това ви се чини че мало нещѡ по разслабѣванѣ во иждивеніа (харчѡве) не може да ви повреди; но не е ли поразѣмно да чѣвате за старостѣ и за зло время сичко нещѡ що имате повече? Утѣрешно слѣнце не дѣржи и не е секога сичкій денѣ свѣтелѣ. Придокѣванѣ е недѣлѣрно и привременно, но иждивеніа са нѣжны и истинни. По легко е, споредѣ сиромѣха Антѡннія, да направи нѣкой двѣ печи (оуацѣ), нежели да грѣбува една. За това по докре е да легнешѣ невечералѣ, нежели да се совѣждашѣ длѣженѣ. Придокѣвай колкѣто можешѣ, но учисе да устроѣвашѣ и да чѣвашѣ онова що придокѣвашѣ. Това е тайно хѣдожество, со сѣ кое се претворѣва и преокѣржава свинецѣ (олово) на златѡ. Не гѣмнавайтесе, че, ако придокѣете тоа фѣлософійскій камень, времяа ставатѣ добри, и даноцѣ се плащатѣ. Това ни учи, прѣатели, правѡе слово и правѣи разѣмѣ.

4. Най послѣ, просете смиронномѣдреннѡ благословеніе отъ Бога; ако не получите него, мало ще ви пользѣватѣ онова добродѣтели и докри доношеніа, кои сначала изговорихѣме. Помилѣвайте, сички онова, кои немаѣтѣ сега добрѣ успѣхѣ, кѣто са лишени отъ това благословеніе, утѣшѣвайте ги и помагайте имѣ, и смѣслаѣвайте че Ісѡвъ кѣто кеше испадналѣ пакѣ стана богатѣ.

Едно дрѣго примѣчаніе и пригледѣванѣ кѣто воспоменемѣ, преставамѣ. Безѣмни чѡловѣцѣи набѣчѣватесе самѡ отъ онова що пострадаѣтѣ, а и това е двамѣ и со сѣ сила; за что то наистина рече сиромѣхѣ Антѡнній: легко е да дадеме добро совѣтѣдѣванѣ, а не и добрѣ послѣдокѣ. Помнете окаче, че кой не слѣша совѣтѣдѣванѣ той не прави ни успѣхѣ;

и повече: кой не брѡи за нищо заповѣди и совѣтѣдѣванѣта, скорѡ се подлага на наказаніа и ударанѣта, отъ право слово и права рѣчь.

Така изговори старецѣ Авраамѣ. Сички слѣдѣша неговѣ разѣмнѣ разговорки, и похвалиха ги; но веднага направиха все напротивѣ, кѣкѣто става обѣкновеннѡ и въ сорѡни побченіа, кои со сѣ вниманіе се слѣшатѣ а рѣдѣкѡ се праватѣ; и секій отъ чѣа слѣшатѣли кѣпѣваше повече и преохорѡднѡ отъ своа си сила (кѣдретѣ). Колкѣто споредѣ мене, азѣ се увѣрихѣ че той добрѣ старецѣ беше прочелѣ внимателнѡ мои подѣчительнѣ повседневнѣицѣ, и че кешесе занимавалѣ и упрѣжнѣвалѣ прилѣжнѡ во онова, колкѣто бѣхѣ говорилѣ за такѣа нещѡ въ разстоаніе двадѣсѣтъ и пѣтъ годинѣ. Тѣа разѣмни говорѣнѣта совиралѣ самѣ отъ многѡ народѣи и отъ многѡ времяа така, кѣкѣто оніа, кои послѣ отъ жетварное совиранѣ совиратѣ остатѣки. Кѣкѣво и да е окаче, азѣ кѣто повторѣвахѣ честѡ тѣа умѣства пользѣвахѣса довольнѡ, и рѣшихѣса, сир. совзехѣ намѣреніе да се исправимѣ и да ходимѣ на правѣ пѣтѣ; что то, кѣто се придогѣтѣхѣ да направиѣ нова, по хѣбава и лѣпа дрѣха (оублекло), разкалѣхѣса, и намѣрихѣ благословнѡ да преминемѣ оцѣе нѣкое времяа и со сѣ онаа що е ветѣха, и може да ми послѣдѣва оцѣе. Таа сѣща печалька (прикѣтокѣ) ще придокѣшѣ, читатѣлю, ако можешѣ да ме порекнѣвашѣ и да правишѣ така кѣкѣво то азѣ. Приснодѣсѣрднѣи слѣга вашѣ

Антѡнній Г—.

Преведѣно сначала отъ Френскій, а сега отъ Греческій.

Совѣти.

Мѣжѣне при совѣтованнѣи на празно се трѣди отъ несовѣтованіе мнозина се развалиха. Мѣжѣ безразѣднѣи въ сладѡстрастіе впада. Отъ право совѣтованіе нищо по надежно. За сичко нещѡ совѣтѣ предѣримѣай. Совѣтѣ въ разѣмнѣи ношѣа чистѣ кѣва. Совѣтѣни кѣ на прѣатели стаѣай добрѣ, а не. Отъ разѣмнѣагѡ мѣжа прѣимѣай совѣтѣ. Разѣмнѣихѣ ко совѣтѣ мѣдрѣ кѣваекѣтѣ. Совѣтѣдѣвай за добро, а не за зло. Оубаченѣ е всестиннѣи блѣгнѣи совѣтѣ.

УПРАВИТЕЛЬНИ ЗАПОВѢДИ.

НЕ Е СТРАННО И ВОМЪ ОТЪ ЛѢТОПИСИ ДА ОПИШЕМО ТЪВА ТІА СЛѢДСТВЕННИ РАЗПРЕДѢЛЕНІА И ЗАПОВѢДИ, КОИ СЕ СОЧИНИХА СПОРЕДЪ САМОДЕРЖСКОЕ ПОВЕЛѢНІЕ ВО ВЫСОЧАЙШІЙ СОВѢТЪ ПРАВДЫ, И КОИ СЕ ПРЕВЕДОХА НА ТЪРСКІЙ, ФРЕНСКІЙ, ГРЕЧЕСКІЙ, ЯРМЕНСКІЙ И БВРЕЙСКІЙ АЗЫКЪ У ТѢХНЫ ДНЕВНИЦЫ; И ОТЪ КОИ НЕКА ПОЗНАЕ ДОБРЕ СЕКІЙ ОНОВА, КОЕ НА 12-ТА СТР. ГОВОРИХЪ ЗА ТАКІА МИЛОСТИВИ И ЧЕЛОВѢКОЛЮБИВИ, ПРАВЕДНИ И РАВНОЗАКОННИ ПРАВЛЕНІА. БТО КАКВО ГОВОРАТЪ:

‘Господь да сохрани Величество Ёгв!’

Управленіе Величества Ёгв, понеже желеа секога совершенно благополучіе и спок ой за сички воовце послѣшницы, запрещава секо насилуванѣ и утѣсненіе на кого и да бы было като е противно на законъ и на правда, и иска безъ исключеніе сир. воовце да полѣчаватъ вси предстательство и правосѣдіе подъ самодержскій покровъ и зашщеніе; това сѣшо не престава да заповѣдѣва на сички малы и велики правители по сичка держава; но да познае и секій житель шо е подъ таа власть и держава зашо е запрешена сека на него несправедливостъ, неправосѣдіе и насилуванѣ; и да познае зашо ще да е наказанъ жестоку ако нѣкой дерзне да стори нешо шо е запрешено, послѣ отъ каквото се раздалоха пристойни и нѣжни повелѣніа на сички по секаде державны правители, управительное начальство предполагава и мни (чинимѣсе) че може нѣкой отъ тѣхъ или отъ нѣкон подданницы да не са познали точни и добре тѣа заповѣди и повелѣніа, за това намѣрѣва благословно и нѣжно да ги предпостави едно по едно и да истѣлѣва писменни тѣа любовраведны воли Царски, за да ги познава секій.

Благодариме Бога на това благополучное время и эпоха Явгдестѣйшагв Госдара нашегв животъ и иманѣ секомѣ се безопасни

утвердиха и уѣбриха; слѣдственни ако нѣкой престѣпи и навѣтствѣва нѣкомѣ животъ или иманѣ или повреждава честь (ихтиваръ) и почестъ непосредственни и веднага ще да е наказанъ жестоку; за това сѣшо управители и верховни чиновницы ще да водръствѣватъ и пазатъ за да не ставатъ прочее смертоубійства (трепанѣта) и грабежи и сичко дръго шо отлага и потѣпѣкѣва особна честь нѣкомѣ.

Защѣненіе, наказаніе сир. сосъ плащанѣ (ажереме) и подѣпаніе (мито, рѣшветъ) законни же и правительни запрешени са и непрошени; за това никой нече да пріима отъ некого нито едно дѣкато нито по крайней мѣрѣ едно зѣрно.

Никой человекъ нече да е длѣженъ да работи ангаріа, но пристойна заплата ще зима секій работникъ.

Управители, сѣди, чиновницы и дръги малы и велики чиновначальницы ще си кѣпѣватъ сичко нешо за тѣдѣнѣ и пѣенѣ споредъ онаа цѣна шо е за сички людіе обща, а не по долъ; така и никой нече да продава нешо нито повече нито по малкѣ отъ онаа цѣна шо е опредѣлена (споретъ наркатъ сир.)

Прислѣжницы правительски и дръги, секогашъ като прѣхождатъ и отидѣватъ въ нѣкой градъ или въ нѣкое село за да собиратъ даноцы или за нѣкоа дръга причина, ще тѣдатъ и пѣатъ отъ свои иждивеніа (харчове) така, какво и секій дръгій пѣтешественникъ, и нече да пріиматъ безъ плащанѣ нито едно тѣце.

Управители нече да пріиматъ отъ онаа шо са по долъни правители въ нѣкое мѣсто деньги или дръги неща зашто са ги поставили тамъ и опредѣлили (ибкаѣтѣ ве насѣѣтѣ); така и тѣа по долъни правители сир., като не плащатъ и не даватъ такова нешо, ако предпоставатъ некогашъ такіа иждивеніа (масрафе) и да ги притѣратъ во об-

цій данокъ неще да са пріятни.

Митрополіте и старѣйшины (кметове) неще да на силюватъ и да праватъ неправда на свои народъ.

Вси подданици державни, като си исплатятъ по должности современни и точни тѣхны законни и правительны даноци, неще да плашатъ други неправедни плащанѣта.

Онѣ лица цю са опредѣлени въ сички области за да се собиратъ и да пригледватъ секаква неправда ще да испитватъ подробни съ пристойно вниманіе и совершенна правда сичко нещю и неще да се принждаватъ никогашъ да направатъ некомъ нещю или за пріятельство или за не-пріятельство.

Съдиі подобни, сички съдове цю се съдчи да праватъ, ще да съдатъ праведни и ще пазятъ да не стане нѣкоя неправда на каковъ и да бы кылъ человекъ.

Вто, като познаватъ прочее вси людїе тша милости за правдолюбїе Явгѣтѣйшаго Госдара нашего, нека се молатъ Богъ за Негово Величество, и нека спѣшатъ (прикързатъ) да се сообразатъ съ Неговы самодержски заповѣди и да се чвчатъ отъ секо престѣпленіе; ако дерзнатъ нѣкои обаче отъ тѣва на тамъ за безчестный придобѣтокъ да направатъ нещю цю е на противъ на Царски заповѣди, правители са длжны веднага да извѣстатъ такваа смѣлость; като се издаде на свѣтъ това окаяненіе.

Константинополь 4-й Ребіул евел (1846 Феврарїа 18-й).

ОЛИВЪНСКИ ДРЪВНОСТЪ.

(Продолженіе отъ 31 стр.)

Отъ 585-е лѣто предъ Хр. до 581-е, савине имаха големо насиліе отъ Римляны и големи сраженїа направиха въ това разстояние съ Таркинїа царя Римскаго, кой имъ искаше онѣя Втрѣрѣ да му дадатъ, кой бе-

ха привѣгнали подъ тѣхно защищеніе, както при свои единоплеменници. Най послѣ направиха миръ, но станаха така каквото и Втрѣре.

Послѣ отъ Таркинїа, 5-й царь Римскїй стана сервъ Тѣлїевъ, кой беше отъ земля Латїнска ровъ еще отъ утробы матери своей. Той се би двадесать годинъ непрестанни съ славянски народы. Най послѣ обаче онѣя дванадесать племена, кой приключаваха Втрѣрскїй народъ, останаха свободни съ сънисходительно за миръ соглашеніе. Сички обаче други народы, каквото Вѣйме и пр. остана подъ Римска власть.

Послѣ отъ серва, 3-й царь Римскїй стана Таркинїй Таркинїевъ, называемый на д мѣнныи, въ лѣто 532 пр. Хр. съ тоа Таркинїа савинскїй народъ, казвчатъ да е ималъ вой, но каква е причина ималъ той вой, и каковъ е конецъ прїалъ Дїонусїево списаніе негли бы предпоставило. Той Таркинїй обаче кеше станалъ послѣ много жестокъ, за това прочее Римскїй сенатъ го испадн на 508-е лѣто, и отонова пресѣ царско правленіе въ Римъ. кое держа 244 годинъ и променисе на Консдльско. Перви Консдли станаха Брѣтъ и Волитинъ. Я Таркинїй привѣгна при Втрѣрѣ, отъ кои и происхождаше "il se réfugia enfin chez les Etrusques, de qu'il tirait son origine.", Втрѣрски посланници отидоха въ Римъ. за да предматъ Римскїй сенатъ да го прїима пакъ за царь, но все то быде на празни. На 507-е. Таркинїй зема съ себе си: Тосканы, Вѣйны и Таркинны (Втрѣрски сир. народы, или волѣе славянски) и кесе твѣрде зле съ Брѣта, кого и уби. Но сына си Ярдна въ тоа вой изгѣби. По това послѣ на 506-е, отиде во Втрѣрїа при дарица Порцина, най сильна отъ сички цю веха тогава во Италия цари. "Il se retira à Chusium en Etrurie vers Lars Porséna, le plus puissant des Rois qui fussent alors en Italie.", Кого предма съ мольбъ, за да му помогне да земе пакъ Римъ, и да е слава тѣхна, защото происходи отъ тоа сѣщїй народъ отъ кой и Роженъ. Той Роженъ или Поженъ, сильный Царь Втрѣрскїй распалиса славобїемъ, твѣгна съ сильна войска на противъ Римляны, и испрати свои посланници первъ въ Римъ, за да принди Римляны да поставатъ пакъ Таркинїа да цмъ е царь. Но като му не мина рѣчь, сир. като го не послѣдшаха, той тогава пристигна съ вой-

скаси и до Римъ да ги вѣе. Римляне мѣ излезнаха на противъ да се вѣатъ. Като се сразиша тамъ твърде зле, вѣтрѣ развалиха Римска войска конечнѣ; защото въ това сраженіе се нараниха Валерій и Лукретій, Консѣли Римски. Поженъ или Порженъ осади Римъ, кой въ големо утѣшеніе пристигна, но въ мало время оттъргнасе Поженъ, като мѣ отадоха Римляне нѣкои мѣста що имаше на южна страна отъ Тибръ рѣка, и като мѣ дадоха за залогъ едно довольно число млади лица отъ най благородны фамиліи Римски. "et qui pour gage de la foi donnée, ils livrassent au Roi un certain nombre de jeunes personnes des plus nobles familles de Rome.", И да мѣ покажатъ Римляне почтенна благодарность дадоха мѣ престолъ Фидишенъ, скипетръ, вѣнецъ златенъ, и одежда Триомфальна "pour marque d'honneur et de reconnaissance, on envoya à Porséna la chaire d'ivoire, le sceptre, la couronne d'or, et la robe triomphale. „

Като се оттъргна отъ Римъ Порженъ Царь вѣтрѣскій, прати сына си Ярдна во единъ особнѣи бой на противъ своихъ спосатъ во Арикѣ, гдѣто Ярднъ сынъ мѣ понеже погина, вѣтрѣска войска се развѣга и въ Римъ привѣгна. Римляне ги приимаха съ голема и искренна любовь, и какъ свои пріатели въ големо удовольствіе имаха. Отъ тѣхъ привѣжници мнозина тогава останаха въ Римъ. Римскій сенатъ имъ даде едно особно мѣсто въ Римъ междѣ Палатинъ планина и Капитола, гдѣто направиха свои обитанія: това мѣсто се нарече улица вѣтрѣска. За това добротвореніе Порженъ Царь вѣтрѣскій отаде на Римляны онѣ мѣста кои бѣха отъ вѣдѣ Тибръ рѣка, и кои мѣ бѣха дали за миротвореніе. На 505-е лѣто, Таркиній като бѣше припадналъ пакъ на мольба и просеше на Поржена за да содѣйствѣва и да преговори Римскій сенатъ да го постави пакъ да е царь Римскій, Порженъ отписа на Римляны, и принуждаваше ги да прииматъ Таркинія и да го поставатъ пакъ царь. Римляне обаче испратиша при Поржена свои посланници, най почтеннѣи и най благороднѣи, и молиха мѣ се преизлишнѣ да не склонѣва на мольба Таркиніева, и да имъ не смѣшава това нижно новопоставлено народоправленіе. Той ги послаша и така остана Римъ миренъ отъ Таркинія, кой се и смири прочее отъ него, и оттъргнасе

въ Тѣскѣвъ при Мимила Октавіа, зата си

На 502-е лѣто, единъ сабининъ, кой се именѣваше во свои мѣсто йтта Клавсій (Atta Clausus), и кой се нарече послѣ въ Римъ Appius Claudius †, человекъ пребогатъ и преблагороденъ, дойде въ Римъ, и доведе заеднѣ съ себеси едно много множество родниковъ и пріателей, кои го послѣдѣваха заеднѣ съ съичко свои семейство и имѣщество: това число пристигнѣваше до пѣтъ тысящъ человекъ за оръжіа достойнѣхъ. Римляне прѣаха това негово преселеніе и прихожденіе съ голема радость. На 500-е лѣто, сабине имаха бой съ Римляны, но повѣствованіе не предпоставлява за каква причина. На 496-е, Римляне претвориша Консѣльское правленіе на Диктаторское. Первый Диктаторъ (главнѣи чиновникъ) стана Лартій (Lartius). На 494-е вторѣи Диктаторъ Римскій стана вышереченнѣи сабининъ Атта Клавсій (Appius Claudius). Но въ мало время това Диктаторско правленіе претворисе пакъ на Консѣльско.

На 490-е, стана въ Римска страна големъ гладъ. Римляне распратиша по секаде за храна, но не можеха да полчатъ отъ никаде така, каквото отъ вѣтрѣшъ. "Les Députés ne réussirent que dans l'Etrurie, d'où ils tirèrent une grande quantité de grains, qui firent charger sur les bateaux et passer à Rome. „ На 479-е лѣто, вѣйнѣ пострадаха отъ Римляны големи насилія и големы потери; за това се разгнѣваха твърде многѣ тѣхнѣи единоплеменници вѣтрѣре, и на 478-е, таковъ единъ страшенъ бой направиха на противъ Римляны, штоо вси почти военначальници Римски наранихасе въ това бѣенѣи и погинаха. На 477-е, Римляне пакъ насилѣха вѣйнскій народъ съ повече отъ тристотинъ тысящъ избраннѣхъ воинѣ. вѣйнѣ, като видоха толькѣва едно многомножественно войнство, приканиха пакъ да имъ дойдатъ на помощь вѣтрѣре. Тѣ имъ пратиша на 476-е, довольно войска; коа като пристигна веднага се бѣха твърде зле вѣзъ никаковъ опредѣльнѣи конецъ. Най послѣ обаче вѣйнѣ предположиша за миръ. Това раздѣражи многѣ вѣтрѣскій народъ, и на 475-е, собраха довольно войска, и бѣхасе приготвили напро-

† Това наименованіе сѣществѣва послѣ въ Римъ многѣ время.

МЯНИ.

Константиноградска Дневница описва слѣдующее :

“Тамъ сѣща нарѣжностъ (Феноменонъ) коа разсмотрѣха и пригледнаха во Ванъ у Арменїа пролѣтно время на 1844-е, лѣто повтори се пакъ послѣднѣи во область Генісерска, со съ тѣа сѣщи и непремѣннѣи чѣдесни приключенїа. Достовѣрни тамошни писма предпоставлаватъ и доказуватъ, че послѣ отъ единъ тамъ гладъ, онова чѣдо цю содѣйствѣва въ пѣстына за Мѡуѣсейски люде, возобнови се, и падна отъ небеса немовѣрно количество, сир. една сѣщественностъ бѣловидна многомножественна, и равновидна со съ градъшка, и да е имала нѣкоа соразмѣрностъ и подобїе со съ Манна. Тамъ сѣщественностъ падна толькѣва изобильнѣи и многѣ, цюто се стрѣпа нѣземе высокъ до чѣтыри педѣ, и многѣ дни храни оныа жители. Онова брашно цю истрѣваха отъ това вещество многѣ бѣло, но цю прави хлѣбъ нема никакѡвъ вѣкъ, ако и да имна видъ красенъ.

Новоавна сѣщественностъ. — Пѣтешественникъ Галлинъ Господинъ Вотанъ донесе изъ семенъ изъ Благополдчна сир. Аравїа едно новонасаженїе, кое отпѣдѣва сонъ, и разлива на сички уды (страны) челоуѣкъ благоудна сила.

Благопроизволенїе Сѣлтанско.

Гледаме въ Телеграфа слѣдующее :

За да се развила леснѣи учительнѣо просвѣщенїе въ сичка держава В. В. Имѣстѣишїи нашъ Госдарь благоизволи да заповѣда, цюто сички книги цю се облабаватъ въ царствѣишїи градъ, да се пращатъ въ сички области свободнѣи отъ секо таможно или какво и да въ было дрѣго плащанѣ.

— Αναγινώσκομεν εἰς τὸν Τηλέγραφον.

“ Ἐπὶ τῶ σκοπῶ τοῦ νὰ εὐκολύνη τὴν διάδοσιν τῆς Παιδείας καθ' ὅλον τὸ κράτος, ἡ Α. Μ. ὁ Γαληνότητος ἡμῶν Ἀναξ ηὐδόκησε νὰ ὀρίση, ὥστε ὀλατὰ δημοσιευμένα εἰς βασιλεύουσαν βιβλία, νὰ πέμπωνται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐλεύθερα παντὸς τελωνιακοῦ ἢ ὀποιοῦδήποτε ἄλλου τέλους. ,,

— Ἀράλθεια φύλ. 369.

Ученическо Соразмѣренїе.

Споредъ онова исчисленїе цю направиха различни учени люде во Бѣршпа за ученицѣ, кои се во училища учатъ, соразмѣренїе сѣщественнѣи слѣдовательнѣи :

Во Баветїа и Вѣртембергъ намѣрѣватъ се		1 ученикъ междѣ 6 жители	
Въ Баварїа	1	„	7
Въ Дѣкато Вад.	1	„	8
Въ Прусїа	1	„	9
Въ Скотїа	1	„	10
Въ Боемїа	1	„	11
Во Олланда	1	„	12
Во Австрїа	1	„	13
Въ Моравїа	1	„	14
Во Англіа	1	„	15
Въ Галліа	1	„	17
Въ дрѣги Герм.	1	„	17
Во Внетїишки обл.	1	„	18
Въ Данїмаркїа	1	„	29
Во Італїа	1	„	32
Во Іспанїа	1	„	35

Премѣчанїе вѣстнѣо.

На 18-та стр. обѣщах се да истѣакѣвамъ какво требѣва да се наква сѣва онова жито цю е за сѣма за да отдава добра рѡжба, на слѣдѣишїи листъ Имр. мѣсѣца, цю го опишемъ подрѡбнѣи.

Сѣдшамъ че въ самоковъ са направили Фабрика за стѣкла, и въ Калоферъ за блюда Имгліишки, данѡвъ было наистина, и данѡвъ се сподобило мое перо, за да предпостави на свѣтъ Колгарское трѣдолюбїе и . . .

Сглавленїе.

Совѣтованїе за младѣ трѡговецѣ, 33. Польза за ученїе, Обозрѣнїе, 34. Сѣлтанъ Григорїа размышленїа за себеси, сѣта земна, 35. Вѣда отъ богатство, Творцы слока, 36. Имгліишки разѣми, Малодїи нѣкихъ великихъ мѣжей, 37. Имгалъ, 38. Послѣднѣо дѣланїе в. Константина, 39. Первѡвременнѣи животъ в. Константина, 40. Кесареко повѣженїе за ученїе. 41. Богачѡ хѣдожество, 42. Совѣти, 43. Управитѣлни заповѣди, 44. Славенска Дрѣвностъ 45. Злодѣишнѣо коварство, Басна, 47. Манна, Новоавна сѣщественностъ, Благопроизволенїе Сѣлтанско, Ученическо соразмѣренїе, Примѣчанїе вѣстнѣо, 48.

Листъ въ 1871 году

- 24. Книга въ 1871 году
- 25. Книга въ 1871 году
- 26. Книга въ 1871 году
- 27. Книга въ 1871 году
- 28. Книга въ 1871 году
- 29. Книга въ 1871 году
- 30. Книга въ 1871 году
- 31. Книга въ 1871 году
- 32. Книга въ 1871 году
- 33. Книга въ 1871 году
- 34. Книга въ 1871 году
- 35. Книга въ 1871 году
- 36. Книга въ 1871 году
- 37. Книга въ 1871 году
- 38. Книга въ 1871 году
- 39. Книга въ 1871 году
- 40. Книга въ 1871 году

Цѣна за 12-ть мѣсѣцъ предплащанна.

- 24 Гроша въ Константинополь при настоятеля Г. Рада Хпз. Маврида.
7 Рубли или $1 \frac{2}{3}$ Карконка во Одесса, при Г. Димитріа Кокланова.
3 Рубли за Влахе-Богданія: въ Галацъ, при Г. Георгія Димитріева; въ Браила, при Г. Міхана Поповича; въ Букарестъ, при Г. Прокопіа Баламова.
25 Гроша за Болгарія: въ Руссе (Рухчкѣ), при Г. І. Братіа Х. Петковичи; въ Теримовъ градъ, при Г. Панагіота Х. П. Керемитчиогла; въ Ловечъ, при Г. Герги Донкова; въ Шдменъ, при Г. Анастасіа Х. Стоанова; въ Вочель и Сливенъ, при Г. Х. Міхала Минчовича.
25 Гроша за Фракія: во Ядріанополь, при Г. Куріака Ставчевича; во Філіппополь, при Г. въ Пазарджикъ, при Г. Х. Цѣна Стойовича; въ Самоковъ, при Г. Ніколаа Карастанова.
25 Гроша за Македонія: въ солунъ, при Г. Константина Бкономова; во Велесъ, при Г. Ангела Х. Петкова-Палашовича; въ Кратово, при Г. Алексіа Фѣд.
28 Гроша за Сербія: въ Бѣградъ, при Г. Вуріла Димитріевича.
-